

אמנון בשעורי חשבון

הכרתי את אמנון החל מכתה ה'. הוא היה ער לדבר החשבון, קל תפיסה, מרבה לחשב בע"פ וממעט לחשב בכתב. לרוב מצאתי במחברתי רשומים קלים של תוצאות חלקיות וכמעט קשה היה להבחין מה חישב בע"פ ומה חישב בכתב.

במשך הימים התחור לי, כי בכלל אין להפריד בחישוביו בין שני אלה וכי שניהם מצאו אצלו מזיגה טבעית ומלאה.

ארבע שנים למדתיו חשבון ובהרבה הזדמנויות עמדתי על טיבו. כבר בשנת הלימודים החמישית מצאתי בו את סימן ההיכר העיקרי של האישיות: עצמאות.

היו בו כל הסימנים של כשרון מתימטי: עצמאות פעילות שכלית ופשטות המבע.

העצמאות באה אצלו לידי ביטוי בהתנגדות מוחלטת לדרך הקבע, לא התוצאה של תרגיל הכפל העסיקה את מחשבתו, אלא הדרך. וכן לא העסיק אותו הפתרון לבעיה אלא בעיקר דרך התרתה. ומהאי טעמא הרבה לחשב בע"פ וחשוביו היו מלווים מחשבה הגיונית. משוחרר מכללי הדפוסים המקובלים חפש ומצא דרכי התרה עצמאיות לשאלות שבספר הלמוד וכן גם לבעיות למודיות.

לידי פעילות מתימטית בא לרוב מתוך דחיפה עצמית, כי מחונן היה בכשרון קומבינטורי ובשכל חריף. הוא היה משתעשע במספרים כילד המשחק בקוביות, כי שעורי החשבון היו לו לשעות עמלנו רוחנית ובמספרים היה עושה להטים ומטלטל את הגורמים אילך ואילך

ועליו נאמר: "חֶשֶׁב בְּחֶשְׁבוֹ וְחֶשֶׁב בְּחֶשְׁבוֹ"

אמנון

כסופה בנגב לחלף - כן אתה איננו פתאום. בשוך הקרבות כאשר נדמה לנו, כי יצאנו מכלל הסכנה, באה כחטף הבשורה הרעה. לא רצינו להאמין, האסון הדחימנו - מאנו להנחם.

הלא רק לפני ימים מספר ראינו אותו - שמענו את קולו ונהנינו מזיו פניו ומחיוכו המלבב. כמה שמחנו על התמורה שחלה בו. גדי שהנחנו נעשה תיש בעלי קרני ברזל גבוהות. ועם כל זה היו פניו העליזים מפיקים תמימות ילדותית ויושר וצניעות. נדמה לנו, כי רק תמול שלשום הכניסוהו הוריו לגימנסיה שלנו והילד הקטן והזריז, השופע חיים ומרץ נתחבב במהרה על מוריו וחבריו. מזגו החם והתוסס כפה עליו הר כגיגית ולא נתן לו לבלות את זמנו באפס מעשה. מחו החריף פעל במהירות ובדיקנות והוא היה מהיר לשמוע וקשה לאבד, בחינת ערוגה עמוקה, שמחזקת את מימיה. כמה הבריקו עיניו בשעת השיעורים? איך הוא שתה בצמא את דבריני? על כגון דא אמרו חז"ל: "שנא ופלפלן". ועוד שנו חז"ל: "גדול העושה מאהבה יותר מהעושה מיראה" וכאשר הצלחנו לעורר בו את האהבה לאיזה מקצוע - היה מפליא לעשות בו. בסוף למודיו בגימנסיה הגיע להישגים רבים על אף היותו גם ספרא וגם סיפא. אולם בפרוץ מלחמת השחרור, בהתנדב העם להגן על זכות קיומו בעולם - נהפך הספרא לסיפא. הוא יצא עם הלוחמים לשלום ציון ומושבותיה ועמד במערכה הממושכת. מאז עקבנו בחרדה אחרי כל הנעשה בחזית וצפינו לבשורות טובות.

לא שלנו ולא שקטנו ויבוא רוגז! פתאום בא האסון. וגדול הכאב ונפשנו עלינו תאבל
א.קררי

האבא של הכתה

כן, גוך הלך מאתנו. קשה להאמין שגוך הלך, הלך ולא יחזור. באמצע הלך, ולא הספיק לראות את הנצחון הגדול בנגב והרי זה היה חלומו הגדול ביותר. אני יושב ומנסה להזכר בכל הקרבות שגוך השתתף בהם. אני נזכר ביום כבוש "סומסום" הוא היה מ"כ שעבד עצמאית עם כתתו. אני רואה אותו ושומע את צעקותיו בזמן ההסתערות על הגורן. הערבים לא היו מוכנים להתקפה זו וקשה היה לו לפתוח באש עליהם. אחרי ההתקפה שאלתי אותו מדוע לא פתח באש בשעת ההסתערות והוא אמר: "איני יכול לירות באנשים שאינם מוכנים להתקפה"

אני נזכר שנשלחנו תחת פקודו של גוך לסייר את הגשרים של יד מרדכי. היה ליל ירח מלא, ההתקדמות היתה קשה, גוך התקדם עם החוליה, הטומי על המותן ואנו אחריו הוא הלך מהר ולנו היה קשה להאמין, שגוך הצעיר מסוגל ללכת במהירות כזו. אור הירח הפריע לנו בהרבה. לכל מקום שניסינו להתקרב הרגישו בנו ופתחו באש. אמרתי לו: "גוך, מוטב שנחזור, הירח מפריע לנו" והוא בשלו: "פקודה היא פקודה" ניסינו בשנית ובשלישית ולא הצלחנו, לבסוף החליט לחזור הביתה. כמה קשה היה לו לחזור ל"דבמבם" (גרשון דובנבאום) מפקד הפלוגה ולמסור לו את הדו"ח על הסיור הבלתי מוצלח.

... כעבור כמה ימים, בישיבה של מטה הפלוגה, הודיע ל"דבמבם" שצריכים לנסות שנית לסייר את הגשרים, כל אחד רצה לצאת. גוך היה הראשון שהתנדב, טען כי מגיע לו לצאת, כי מוכרח הוא לצאת ובאמת יצא. לפני היציאה אמר: "פעם נכשלתי אבל הפעם אני מוכרח להצליח" יצא והצליח, כמה שמח ומאושר היה.

בכל ערב היה יושב עם החבריא על הדשא, הוא היה האבא של הכתה, כולם אהבו אותו, תמיד התמצא בחברה, שמר על הרוח המרוממת של אנשי כתתו. הגיע היום לנסיעה הביתה לחופשה וגוך צריך לצאת לקורס מ"מים. בינתיים הפרו המצרים את ההפוגה בנגב, נתנה פקודה לכל אנשי הנגב לחזור לבסיס. גוך היה הראשון שחזר. הוא ויתר על הקורס וחזר לכתתו ולפלוגתו, הוא אמר: "מקומי בנגב עכשיו ולא בקורסים" ההפצרות היו לשוא. החלטתו היתה נחושה, עליו להיות בנגב בשעה קשה כזו.

מועד ההפוגה עמד להסתיים ועל מחלקתנו הוטל התפקיד לתפוס את משלט "חוליקאת" שבוע ימים ישבנו על המשלט והתחפרנו. גוך, כמו ידיו, חפר את עמדתו. בזמן העבודה עבר מאיש לאיש ועודד אותם ואמר: "כל מי שרוצה לחיות יתחפר"

ובלילה חשוך אחד יצא גוך עם כתתו למקש את השטח לפני כן הוא ספר על הבית, על החברה, על ההכשרה, על אהבתו לאדמה. והנה הגיעה שעת היציאה. הלכנו שתי כתות ואחרי 300 מטר נפרדנו לשני ראשים. לפני הפרידה נתן לי צביטה ואמר: "להתראות יחבוב" קרוב לחצות, שמענו קול נפץ ומספר יריות. ברגע הראשון חשבנו, שגלו את גוך ופתחו עליו באש. נסוגנו למקום המפגש. הוא היה מוטל בלי רוח חיים וסביבו עמדו החברה ולא האמינו. גוך! אתה, אתה נפלת? כן, נפל החבר והאבא של הכתה.

אברשקה